

INGEZONDEN

(Buiten verantwoordelijkheid van de redactie)

EEN SUGGESTIE

Het zij mij veroorloofd om naar aanleiding van de ontstellende statistische gegevens die BACKER DIRKS in zijn grondige studie (Febr. no. T.v.T. 1961) over kleuter- en schoolkinderengebít in Culemborg en Tiel heeft verstrekt, het volgende te zeggen:

Daar de schrijver geen mogelijkheid ziet om de ellende en gevaren, die de jeugd belagen, effectief en op korte termijn te bestrijden wilde ik gaarne een eenvoudige en doeltreffende suggestie aan de hand doen: 1 jaar centraal geleide energieke propaganda bij de moeders, om bij de voeding van baby's en kleuters minder suiker te strooien, geen zoete limonade te geven in plaats van water, het gebruik van zoet broodbeleg tot een minimum te beperken enz.

Volgens de beste kenner van antisnoep-propaganda, prof. TOVERUD in Noorwegen, is dat tot het 4e levensjaar heel goed en makkelijk uitvoerbaar, na het 4e levensjaar daarentegen niet meer. (zie discussie van mijn lezing T.v.T. afl. 8-9 1958).

Lukt het, wat ik met zekerheid verwacht, om het suikergebruik in de pre-eruptieve periode van 3 eetlepels per dag op 2 à 2½ eetlepels per dag te brengen, dan halveert men de cariëscijfers bij kleuters en schooljeugd, om niet te spreken van het effect op het blijvend gebit.

Statistische en andere gegevens over het beweerde stelt ondergetekende gaarne voor geïnteresseerden ter beschikking.

H. EGYEDI,
Koningslaan 2
Amsterdam

DE SOCIAAL-TANDHEELKUNDIGE VERZORGING VAN DE JEUGD

Onder de zelfde titel als mijn artikeltje verscheen van de hand van Coll. O. BACKER DIRKS, als eerst „gezaghebber” in het febr. nummer van dit blad een beschouwing over tandartsen-tekort, hulpkrachten en toekomstplannen.

Collega O. BACKER DIRKS geniet inderdaad en terecht een groot aanzien en respect bij de professie, maar ik kan hem moeilijk als een deskundige zien op het gebied van het al of niet invoeren van hulpkrachten, dat doet hij zelf waarschijnlijk ook niet, en ik meen er goed aan te doen hierop te wijzen, opdat „MEN” ons later niet om de oren slaat met z.g. „deskundigen”.

Collega B.D. zegt op blz. 150 „Met niets kan men meer onverantwoord mensen misleiden dan met getallen.”

Een waar woord, en een voorbeeld hiervan is tabel II op blz. 151, waar de inwoners en tandartsen van Bulgarije, Philippijnen en Nederland als onvergelijkbare grootheden, toch maar met elkaar vergeleken worden en er wordt nog een conclusie uitgetrokken ook.

Even zo vrolijk worden Noorwegen en Zweden met Nederland vergeleken.

Zo rekenend met exacte en niet-exacte grootheden, met ware en veronderstelde omstandigheden wordt er een tandartstekort „bewezen”.

Op blz. 160 vergelijkt collega B.D. een student (vierde jaars) met een in twee à drie jaar opgeleide hulpkracht en dat valt nog slecht uit voor de student tegenover de fictieve hulpkracht, maar die wordt dan ook „grondig” opgeleid; arme student!

Collega B.D. zegt dat we niet blind mogen zijn t.a.v. al deze problemen, en dan vraag ik me af: zijn we wel zo blind?

Eerder zegt hij dat het een plicht van de tandheekkunde blijft, er voor te ijveren, dat de mogelijkheden geschapen worden tot het verlenen van de hulp, die men als tandarts nodig acht.

Waarde collega, toen u de laatste jaren zulk belangrijk en baanbrekend werk verrichtte, toen had U waarschijnlijk geen tijd om kennis te nemen van de belangstelling, plichtsbefef, zorg en toewijding die Uw Maatschappij aan de dag legde voor al deze door U genoemde problemen, cijfers, omstandigheden en mogelijke oplossingen.

Ik raad U aan het Nederlands Tandartsenblad, tevens officieel orgaan van de Ned. Mij. tot bevordering der tandheekkunde januari 1961 blz. 4 te lezen.

E. TERWIEL,
Haagweg 358 Breda

Erratum.

Op pag. 138 van het februari-nummer staat boven het stuk: „Ervaringen met de behandeling van imbeciele kinderen” „Chef-tandarts N. A. KUPÉR”. Dit moet worden gelezen: „Chef-tandarts N. A. KUPÉRI”.